

Jan Vančura

Jan Vančura se narodil 13. srpna 1926 v Uherském Hradišti. Jeho matka, Františka Vančurová, byla ženou v domácnosti a otec, Jan Emanuel Vančura, pracoval jako advokát. Otec se vyznamenal jako legionář během první světové války, za druhé světové války byl členem odbojové organizace a příslušníkem československých vojenských jednotek v zahraničí. Po válce působil jako předseda Vrchního vojenského soudu v Brně. Jan měl dva mladší bratry, Jaroslava a Jiřího.

Před druhou světovou válkou žila rodina v relativním blahobytu, avšak s okupací se jejich život dramaticky změnil. Janův otec se zapojil do Obrany národa, což z něj udělalo cíl gestapa. V roce 1940 se mu podařilo uprchnout z Protektorátu, ale jeho útěk měl vážné dopady na rodinu. Janova matka byla internována ve Svatobořicích a o chlapce se starali prarodiče ve Starém Městě u Uherského Hradiště.

Jan musel kvůli válce přerušit studium na Obchodní akademii v Uherském Hradišti a odejít k příbuzným do Čáslavi, kde nakonec odmaturoval. Po válce se rodina znovu shledala a zdálo se, že nastává lepší období. Přestěhovali se do Prahy, kde Janův otec pracoval na Ministerstvu národní obrany. Jan dostal nabídku na zajímavé zaměstnání, které však bylo podmíněno studiem na Vysoké škole politicko-sociální a vstupem do KSČ. Po roce studium ukončil, protože se škola stále více stávala nástrojem komunistické ideologie.

Jan byl dvakrát ženatý. S první manželkou Dagmar měl čtyři dcery. Po rozvodu se usadil na Slovácku, kde se znovu oženil a zůstal.

Od mládí se věnoval hudbě. Hrál na housle, violu, basu, rád zpíval a miloval folklór, který se stal jeho životní vášní. Působil jako violista ve Slovácké filharmonii. Po návratu z Prahy pracoval v administrativě a později v propagačním oddělení společnosti MESIT v Uherském Hradišti. Právě zde se setkával s muzikanty z cimbálových muzik a postupně se připojil k CM Hradišťan. Hrál na basu a zpíval.

V 50. letech se Hradišťan stal souborem, který hodně cestoval, ale byl pod dohledem režimu. Situace se vyhrotila po roce 1968, kdy členové souboru protestovali proti okupaci. Kvůli nahrávce jejich protestů byl Janovi na počátku 70. let zakázán veřejný kulturní život. V MESITu byl přeřazen do slévárny, ale hudby se nevzdal. Příležitostně vystupoval v masce, například při „pochovávání basy“.

Hudba a poezie byly jeho celoživotní vášní. Dával soukromé hodiny hudby a snažil se nenechat se zlomit politickým tlakem, i když strach ho provázel.

V roce 1983 se po pohřbu klarinetisty Otakara Horkého bývalí členové Hradišťanu začali scházet ve Slovácké budoře. S primášem Františkem Hamadou a dalšími muzikanty založili skupinu Hudci Pondělníci. Jan zde hrál na basu a byl důležitou součástí souboru.

Dnes, ve věku 98 let, se už setkání účastní jen zřídka, ale s láskou vzpomíná na hudbu a zpěv, které mu naplňovaly život. Žije ve Starém Městě u Uherského Hradiště obklopen svými blízkými.